

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **R. B.**, nar.,
státní příslušnost: Marocké království,

zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem,
sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2017, č. j. OAM-483/ZA-ZA12-HA11-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 -14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce namítá, že v ČR podal žádost o mezinárodní ochranu z politických důvodů, neboť v Maroku je ohrožen na životě, neboť je součástí Hnutí 20. února, které vzniklo po

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

revoluci během arabského jara. Jedná se o protivládní hnutí, které má za cíl dosažení svobody a demokracie. Žalobce se účastnil demonstrací, byl zbit, zadržen a zatčen policií, byly na něm prováděny nezákonné a ponižující prohlídky. Žalobce byl mučen, vydírán, donucen k podpisu listin, které podepsat odmítal. Byly mu páleny ruce cigaretami a bylo mu též vyhrožováno poškozením konečníku. Takto byl donucen listiny podepsat. V případě návratu mu hrozí trestní postih, odsouzení, uvěznění a další kruté zacházení. Žalovaný se důkladně nevypořádal s obsahem spisu. Rodina žalobce je sledována a šikanována. Je známo, že v Maroku nejsou dodržována lidská práva. Vězni jsou drženi v nelidských podmínkách a kapacity věznic jsou nedostatečné. Žalovaný si neopatřil překlad listin dokládáných žalobcem a nevypořádal se s nimi.

3. Kromě politických důvodů žalobce žádal o mezinárodní ochranu také ze zdravotních důvodů, kdy má epilepsii a je závislý na lécích. V ČR je mu poskytována kvalitní lékařská péče, která by mu v zemi původu poskytována nebyla, léky by pro něj byly v Alžíru nedostupné. Žalobce se domnívá, že by mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů.
4. Žalobce je otcem nezletilého syna, který je v péči bývalé manželky žalobce. Žalobce se s nezletilým pravidelně stýká a podílí se na jeho výchově. Nezletilý k němu má citový vztah a je na něm také do značné míry ekonomicky závislý. Styk žalobce se synem probíhá v souladu s rozhodnutím soudu. Žalobce plní řádně a včas vyživovací povinnost. Znemožnění pravidelného kontaktu by bylo nepřiměřeným zásahem do práv žalobce. V případě návratu do země původu žalobce nemá možnost sehnat si bydlení a ani práci, tím by mohl ohrozit možnost sebe i syna zajistit. V této souvislosti poukazuje na špatnou situaci v zemi původu. Pokud mu nebude udělena mezinárodní ochrana, hrozí žalobci i synovi újma na fyzickém i psychickém zdraví.
5. Žalobce namítá, že pokud jde o jeho politickou činnost, žalovaný se nevypořádal s tím, že byl žalobce zadržen policejním orgánem a zbit, kdy je nepochybné, že neměl možnost se ohledně zajištění ochrany obracet na státní orgány. Byly to totiž právě státní orgány, kdo se dopouštěl porušování práv. Pokud by se žalobce obracel na státní orgány, domnívá se, že by tím pouze způsobil další zájem o jeho osobu a došlo by k dalšímu nezákonnému jednání.
6. Žalovaný porušil dle žalobce zásadu materiální pravdy, neboť nezjistil přesně a úplně skutkový stav a neprovedl potřebná šetření pro posouzení věci. Žalovaný měl dle žalobce porušit § 12, § 14, § 16 a § 91 zákona o azylu a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný měl porušit také čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který zakazuje vyhostit či vrátit uprchlíka na hranice území, na kterém by jeho život nebo svoboda byla ohrožena.
7. Žalovaný s žalobou vyjádřil nesouhlas. Žalovaný dal žalobci dostatečný prostor k tomu, aby uvedl všechny skutečnosti, které považoval za důležité. V této souvislosti poukázal na četné rozpory ve výpovědích žalobce, jehož azylový příběh považuje za účelový. Žalovaný nesouhlasí s žalobcem, ani pokud jde o námitku nedostatečných podkladů. Domnívá se, že si obstaral dostatečné podklady, přičemž vycházel i z dokumentů od žalobce, kdy současně zdůvodnil, proč si v případě některých z nich neopatřil jejich překlad. Žalovaný u žalobce nenalezl důvod, pro který by mu bylo možné udělit azyl z humanitárních důvodů. Relevantní dle něj není ani tvrzený vztah se synem, podle žalovaného to byl žalobce, kdo se připravil o možnost legálního pobytu na území ČR. Žalovaný se domnívá, že účelem žádosti žalobce je legalizace pobytu.

8. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
9. K žádosti žalobce uvedl, že působí ve Hnutí 20. února, které má za cíl svržení královského režimu a dosažení svobody a demokracie, s hnutím spolupracuje přes internet. Je rozvedený, má jednoho syna. Mívá záchvaty epilepsie, ale má na to léky. O mezinárodní ochranu žádá, neboť se obává, že v Maroku by jeho život mohl být ohrožen a současně z důvodu, že chce být se svým synem.
10. Při pohovoru žalobce uvedl, že z Maroka odjel, aby měl lepší život, aby se mohl lépe realizovat. V zemi je chudoba a finanční prostředky drží královská mafie. Žalobce je politicky pronásledován. K tomuto pronásledování zmínil, že v roce 2011 vznikly v Maroku politické skupiny proti tamní politické situaci, žalobce se konkrétně spojil se skupinou Hnutí 20. února, které tyto skupiny sjednotilo. Tajná policie členy těchto skupin zadržela a tvrdě vyslýchala, aby od nich zjistila informace. Žalobce se dozvěděl, že bude zadržen a bylo mu doporučeno vycestovat. Žalobce se konkrétně podílel tak, že měl stránku na Facebooku, kde propagoval hnutí a jeho demonstrace. Na ty pravidelně chodil. Byl aktivní v roce 2011 a 2012. Své aktivity žalobce doložit nemůže, tajná služba zrušila jeho facebookové účty. Může však přinést články, které měl na stránkách. Oficiální funkci ve hnutí nezastával, vláda neumožnila dojít do takové fáze. Byl zbit a zadržen na tři dny. V zadržení podepsal dokument potvrzující, že se účastnil nedovolené demonstrace. Poté měl podepsat prázdný papír, za tímto účelem proti němu používali agresivní metody, kdy mu pálili cigarety o ruce a vyhrožovali poškozením konečníku. Na základě výhrůžek žalobce podepsal. Byl obviněn z účasti na nedovolené demonstraci a propuštěn na kauci, jak nakonec soud dopadl, neví, případy se nechávají otevřené. Od roku 2016 je hnutí neaktivní, neboť na základě protestů král změnil ústavu. V roce 2013 se na něj ptali matky. Následně žil v Itálii, Španělsku a v ČR. Původně měl v ČR legální pobyt, který měl povolen díky sňatku s manželkou, o oprávnění ale přišel v roce 2014. S manželkou se již rozešel, oficiálně v ČR ale rozvod neproběhl, neboť manželství bylo uzavřeno v Maroku. Matrikáři v Maroku bylo divné, že měli nejprve syna, a poté chtěli sňatek, proto antidatoval datum uzavření manželství, což v ČR neuznali. Se synem se stále vidá. Během 12 měsíců jej viděl asi 14 krát. Kupuje mu dárky, oblečení a tráví s ním volný čas. K dotazu, proč v minulosti tedy pracoval v zahraničí, když chtěl být nejspíše také se synem, uvedl, že to bylo z finančních důvodů. V současné době vypomáhá kamarádům.
11. Součástí spisového materiálu jsou protokoly o výsledku z řízení o správním vyhoštění žalobce ze dne 7. 1. 201 a 2. 3. 2015, z nichž mimo jiné vyplývá, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění v Rakousku a má zákaz pobytu na území EU. Opakovaně jezdí za prací do zahraničí. Ve spisu je také závazné stanovisko ze dne 4. 8. 2015 se závěrem, že vycestování žalobce je možné. Žalobce při pohovorech uváděl, že by správní vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Jako jediné potíže v případě návratu do Maroka zmínil absenci zázemí a problémy s bydlením.
12. Při doplňujícím pohovoru byl žalobce opětovně tázan na detaily ohledně svých politických aktivit. Uvedl, že v současné době je na seznamu hledaných osob, aktivní již ale není. Ke svému zadržení doplnil, že toto mělo trvat asi 6 hodin, nevzpomíná si, jestli tam něco podepsal. Když byl upozorněn, že byl zadržen na 3 dny, uvedl, že to neřekl, ve vězení na 3 dny byl, ale z jiného důvodu, nesouviselo to s politikou, ale soukromou firmou. V Maroku byl obviněn, ale to též nesouviselo s politikou, šlo o neplacení, pokud se vrátí, půjde na rok do vězení. O věci bylo totiž rozhodnuto po odchodu žalobce z Maroka. I kvůli této věci je

v Maroku hledanou osobou. Dále uvedl, že policisté navštěvují jeho rodinu s dotazy právě z důvodů dluhů. Se synem má výborný vztah, přispívá na něj 3 až 4 000 měsíčně. K dotazu, proč své dřívější politické aktivity nezmínil v řízení o správním vyhoštění, uvedl, že nevěděl, že by mohl být vyhoštěn. Ptali se jej tehdy jen na to, kde byl v letech 2014 a 2015.

13. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobce.
15. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
16. Podle § 12 zákona o azylu „*[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
17. Podle § 14 zákona o azylu „*[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“
18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
19. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
20. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „*[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
21. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „*[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“

22. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Pro posouzení bezpečnostní a politické situace v Maroku si opatřil podklady, jejichž výčet uvedl na straně 8 a 9 rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.
23. Na straně 11 a 12 rozhodnutí provedl žalovaný analýzu těchto podkladů. Konkrétně uvedl, že ze zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 - Maroko vyplývá, že svoboda sdružování není v Maroku vždy dodržována. Státní orgány někdy používají nepřiměřenou sílu a násilí k rozeznání pokojných protestních akcí a šikanují aktivisty, kteří se účastní pořádání demonstrací, které kritizují vládu. Proběhla však i řada akcí, kde k nezákonným praktikám nedocházelo. Dle zprávy organizace Amnesty International 2017 – Maroko ze dne 22. 2. 2017 státní orgány omezovaly právo na svobodu projevu, sdružování a shromažďování, stíhaly novináře a násilně rozháněly demonstrace. Rozhánění demonstrací včetně těch pokojných potvrzuje také zpráva Human Rights Watch 2017 – Maroko ze dne 12. 1. 2017.
24. Žalovaný si opatřil i materiály informující přímo o Hnutí 20. února, konkrétně vycházel z Informace MZV ČR č. j. 113906/2017-LPTP ze dne 4. 10. 2017. Toto uvádí, že za aktivistu Hnutí 20. února je možné považovat osobu, která se zřetelně, doložitelně a dlouhodobě podílela a dosud podílí na aktivitách organizací, které navazují na požadavky z roku 2011, či osoba, která v roce 2011 samostatně vystupovala a stále vystupuje v podobném duchu. Jestliže někdo je bývalým aktivistou, pak takoví lidé již pro režim nejsou nepohodlní. Marocké bezpečnostní složky však i nadále monitorují pohyb a činnost aktivistů uvedeného hnutí.
25. K námitce, že si žalovaný neopatřil překlad některých doložených podkladů, soud uvádí následující. Žalovaný bez dalšího nemůže odmítnout zajistit překlad materiálů předložených žadatelem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 24/2013-34 ze dne 30. 9. 2013). V daném případě však žalovaný postupoval adekvátně. Žalovaný se na straně 10 rozhodnutí vyjádřil k dokumentu doloženému žalobcem dne 6. 6. 2016, kdy k tomuto si překlad zajistil, přičemž se jednalo o výzvu určenou pro sociální síť. Na základě tohoto dokumentu žalovaný konstatoval, že žalobce nepochybně je schopen formulovat svůj názor, avšak jelikož dokument neprokazuje pronásledování, žalovaný jej nadále nehodnotil. Žalovaný si zajistil také překlad listin informujících o zadržených politických aktivistech. Pokud jde o dokumenty informující o stavu dodržování lidských práv v Maroku, konkrétně týkající se především špatného stavu tamních věznic, pak u těchto si žalovaný překlad nezajistil z důvodu hospodárnosti, neboť jak rovněž uvedl, ohledně stavu marockých věznic již disponoval vlastními poklady. Podklady, ze kterých žalovaný vycházel, byly dostatečné.
26. Žalovaný v kontextu zjištěných informací o zemi původu následně posuzoval azylový příběh žalobce, přičemž přihlédl ke všem jím tvrzeným skutečnostem. V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu platí, že „*není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil*

všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Řešení přijaté žalovaným odpovídá okolnostem případu.

27. Žalobce při prvním pohovoru a i nyní v žalobě uváděl, že byl v Maroku pronásledován z důvodu svých politických aktivit. Při prvním pohovoru konkrétně sdělil, že měl být aktivní v rámci Hnutí 20. února, kde mimo jiné působil na sociálních sítích a účastnil se demonstrací. Při jedné z nich měl být zadržen tajnou policií na tři dny, přičemž měl být současně zbit, nucen podepsat dokumenty, které podepsat nechtěl, a které následně měl pod tíhou mučení, kdy mu byly páleny ruce cigaretami a bylo mu vyhrožováno fyzickým poškozením, podepsat. Také by měl být pro svou činnost na seznamu hledaných osob.
28. Pokud jde o poměry v zemi původu žalobce, lze shrnout, že v případě Maroka se jedná o zemi, kde není zcela vyloučeno, že může docházet k porušování lidských práv, jakož i k jednání, které žalobce popisoval. Z informací žalovaného vyplývá, že i nadále přetrvávají zákroky vůči demonstrantům, a to včetně těch účastníků se pokojných demonstrací. Materiály rovněž potvrzují, že státní orgány mají i nadále zájem o monitoring činnosti aktivistů Hnutí 20. února, jehož byl žalobce přívržencem.
29. Aby bylo možné uvažovat o pronásledování, muselo by k danému jednání docházet ze strany státních orgánů, nebo ze strany soukromé osoby, avšak s tím, že by pak toto jednání bylo státními orgány podporováno či tolerováno, a stát by tedy pak nebyl schopen poskytnout dostatečnou ochranu. Jestliže je dle dostupných informací nesporné, že dochází k rozhánění protivládních demonstrací, kdy žalobce měl být konkrétně zadržen tajnou policií, pak by žalobce těžko mohl hledat u státních orgánů pomoc v případě, kdy byl zadržen právě těmito orgány. Žalovaný však přesto adekvátně seznal, že skutečnosti uváděné žalobcem nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.
30. Dřívější politickou aktivitu žalobce žalovaný nepopírá, avšak dle něj reakce státních orgánů neměla intenzitu pronásledování. Azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu proto žalovaný žalobci neudělil. Žalovaný nepochybnil, že situace v Maroku není ideální, avšak poukázal na individuální tvrzení žalobce, která svědčí spíše v jeho neprospěch, neboť byla pokaždé odlišná, a kdy žalobce na své problémy, které měl z důvodu své politické aktivity, upozornil až při pohovoru v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ačkoli mu tyto musely být nepochybně známy již v době, kdy s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění.
31. Žalobce předně do jisté míry relativizoval svá tvrzení již sám v úvodu prvního pohovoru, kdy jako důvod odchodu z Maroka uvedl, že si chtěl polepšit a více se realizovat.
32. Dále při doplňujícím pohovoru žalobce svou výpověď významně upravil a situace, které uváděl při prvním pohovoru, popsal zcela rozdílně. Ke svému zadržení uvedl, že zadržen byl nikoli v souvislosti s politickou činností, ale z důvodu nesplacených dluhů, přičemž poté, co odjel z Maroka, měl být ve věci vydán rozsudek, kdy se domnívá, že mu v případě návratu do země hrozí vězení. Z důvodu politické aktivity zadržen sice byl, ale toto mělo trvat 6 hodin a současně žalobce doplnil, že ani toto neprobíhalo tak dramaticky, jak uváděl prve.

33. Jelikož žalobce svou výpověď pozměnil v tom smyslu, že v doplňujícím pohovoru akcentoval spíše případné následky, které by v případě návratu měl z důvodu svých neuhrazených závazků, žalovaný vycházel z této žalobcovy „verze“ jeho příběhu. Tvrzení žalobce tedy nebyla po celou dobu konzistentní. Žalobce nejprve uváděl, že byl zadržen v souvislosti se svou politickou činností na 3 dny, kdy měl být nucen podepsat dokumenty, které podepsat nechtěl, kdy mu byly páleny ruce cigaretami a bylo mu vyhrožováno tělesným poškozením. Pod tíhou těchto skutečností měl žalobce podepsat. V doplňujícím pohovoru však žalobce sdělil zcela jiné informace a uvedl, že jeho zadržení nebylo tak zásadní. Byl sice zbit, ale nejednalo se o nic vážného, zbit měli spíše jiného zadrženého. Současně změnil i tvrzenou délku zadržení, kdy toto mělo trvat 6 hodin na místo 3 dnů. Jakkoli skutečnost, že se žalobce znovu explicitně nevyjádřil ohledně postupu při jeho zadržení a znovu již v doplňujícím pohovoru nezmiňoval výhrůžky pálení rukou, nemusí to nutně znamenat, že těmito skutkům nečelil, pouze je u doplňujícího pohovoru již znovu neuváděl. Soud však přesto dává za pravdu žalovanému, že pokud by žalobce pociťoval své potíže skutečně palčivě, pravděpodobně by je uvedl již v dřívějším řízení o správním vyhoštění, kdy s ním byly provedeny dva výslechy a ani v jednom z nich se o politických problémech nezmiňoval. Zejména by však byly jeho informace totožné v obou pohovorech.
34. Lze uzavřít, že žalovaný v žádném případě nerozporoval, že žalobce mohl ve vlastní zaznamenat problémy v souvislosti se svými politickými aktivitami, avšak při zohlednění druhé verze žalobcovy příběhu se jednalo toliko o šestihodinové zadržení a obavy z uvěznění v případě návratu, které však nově dal do spojení také se svými dluhy. Intenzita potíží žalobce tak nebyla ani v době, kdy se nejvíce angažoval taková, aby bylo možné ji označit za pronásledování. Nelze také pominout, že žalobce přestal být aktivní v roce 2012, od roku 2016 již není aktivní ani hnutí jako takové, neboť, jak žalobce rovněž uvedl, došlo k požadovaným změnám, kdy král změnil ústavu a demonstrace tak již nebyly zapotřebí.
35. V této souvislosti nelze pominout prvotní úvahu z Informace MZV ČR, dle které za aktivistu uvedeného hnutí lze považovat toliko okruh osob, které byly a dosud jsou aktivní, kdy takové osoby jsou i nadále aktivními přívrženci myšlenek navazujících na ty z roku 2011, nebo jde o osoby, které od roku 2011 dosud samostatně vystupují v podobném duchu. Pokud jde o žalobce, pak není především naplněn požadavek trvalosti aktivity, neboť žalobce opakovaně konzistentně uváděl, že se již na činnosti hnutí nijak nepodílí, mimo jiné i proto, že samotné hnutí již není činné, neboť bylo dosaženo požadavků, o které usilovalo. Taktéž soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobce se sice účastnil demonstrací, apod., ale nikdy neměl vlastní projev. Nelze jej označit ani za osobu, která by vystupovala samostatně.
36. Jelikož v souladu s výše uvedeným nebylo zjištěno, že by měl být žalobce nadále jakkoli ve vlastní pronásledován pro svou politickou činnost, nelze se ani domnívat, že by měl být v této souvislosti vězněn. Pokud jde o obavy žalobce související s jeho dluhy, tak tyto v žalobě již nezmiňuje. Přesto soud dodává, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54: „*obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.*“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, pak platí, že „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé*

osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ Žalobce uváděl toliko problémy s dluhy a skutečnost, že ve věci měl být vydán rozsudek, avšak nikterak nezpochybnil své možnosti se v předmětném řízení hájit, neprokázal a ani nenamítal, že by mu nebyly marocké státní ochrany schopné poskytnout ochranu.

37. Žalovaný u žalobce nenalezl ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, na základě kterých by bylo možné mu udělit azyl z humanitárních důvodů. Žalobce tyto důvody shledává ve svém nepříznivém zdravotním stavu a také v důvodech rodinných s přihlédnutím ke špatné ekonomické situaci v zemi původu. Žalobce je dospělou osobou, je schopen si opatřit finanční prostředky prací. Takto může následně vyřešit své dluhy. Pokud jde o zdravotní problémy žalobce, kdy má mít epileptické záchvaty, pak žalovaný zohlednil i tato jeho tvrzení, a na základě zjištěných informací o dostupnosti lékařské péče v Maroku uvedl, že žalobci bude v případě návratu a potřeby tato péče dostatečně zajištěna.
38. Žalovaný je přesvědčen, že skutečným důvodem podání žádosti byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR, neboť žalobce přišel o povolení k pobytu, přičemž jeho závěr se jeví na základě výpovědi žalobce jako celku, pravděpodobný. Soud poukazuje na závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem je smysl institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalobci nic nebrání, pokud v budoucnu splní požadované podmínky, aby si pobytové oprávnění vyřídil.
39. Žalovaný neshledal ani možnost uložení doplňkové ochrany žalobci. Nejprve zjišťoval, zda žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Na straně 18 a 19 rozhodnutí provedl žalovaný analýzu stavu v zemi, pokud jde o dodržování lidských práv. Konstatoval, že v zemi dochází k četným porušením, avšak z ničeho neplyne, že by mělo žalobci hrozit násilné jednání. Marocké státní orgány o žalobce neměly ani dříve zájem s výjimkou problémů s neuhrazeným zbožím, nečinily mu potíže ani opakované odlety z Maroka. Žalovaný se s ohledem na obavy žalobce z uvěznění v souvislosti s dluhy zabýval také tím, zda je v Maroku dodržováno právo na spravedlivý proces. Zlepšila se dle něj i situace v marockých věznicích, kdy není předpoklad, že by se měl žalobce setkat s diskriminací ze strany vězeňského personálu. V zemi také neprobíhá ozbrojený konflikt, jak žalovaný zjistil z Informace OAMP ze dne 31. 7. 2017. U žalobce tak nejsou splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) žalovaný rovněž neshledal, stejně jako dle § 14a odst. 2 písm. d),

vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nebyl naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu.

40. K námitce žalobce ohledně nedostatečného posouzení jeho soukromých a rodinných vazeb soud uvádí, že žalovaný se rodinnými vazbami zabýval zcela dostatečně, avšak jejich relevanci pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Pokud žalobce namítá, že jeho nuceným vycestováním dojde ke zpretrhání vazeb mezi jím a synem, pak soud uvádí, že vzhledem k tomu, že v minulosti pracoval žalobce v zahraničí a byl tak od rodiny rovněž odloučen, byl to on sám, kdo se pro takové řešení rozhodl a vytvořil podmínky pro odloučení od syna. Žalobou napadené rozhodnutí tak nezakládá nový stav. Dle svých tvrzení se se synem vídá přibližně jednou za měsíc a přispívá na jeho potřeby, ve společné domácnosti však nežijí. Jakkoli k zásahu do rodinných vazeb žalobce dojde, soud neshledává, že by rodinné poměry žalobce byly v daném případě takového charakteru, nejen pro již dříve existující odloučení, ale i vzhledem k věku syna (nar. X), aby mohly odůvodnit udělení mezinárodní ochrany. Finančně přispívat může žalobce i ze zahraničí a se synem může udržovat kontakt alespoň telefonicky či může využít jinou formou elektronické komunikace. Syn není na žalobci závislý jak ve smyslu ekonomickém, tak výchovném, neboť je v péči matky. Lze uzavřít, že případ žalobce není v tomto směru výjimečný natolik, aby nuceným vycestováním žalobce došlo k porušení mezinárodních závazků ČR, žalobce se členy rodiny nebydlí ve společné domácnosti.
41. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
42. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 7. října 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce